

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Η...ΛΙΑΔΑ

ΜΙΑΣ ΕΦΗΒΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

Η... ΛΙΑΔΑ ΜΙΑΣ ΕΦΗΒΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Η... ΛΙΑΔΑ
ΜΙΑΣ ΕΦΗΒΗΣ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Ευαγγελία Θεοδορίδου, *Η... λιάδα μιας έφηβης*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Μαρία Θύμη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Κώστας Σίμος

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Ευαγγελία Θεοδορίδου, 2020

Copyright © για την εικονογράφηση εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

ΚΕΤ Δ226 ΚΕΠ 809/20 ISBN 978-960-16-8953-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στους εφήδους

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ω... όπως <i>Ωραία θα περάσουμε και σήμερα!</i> . . .	11
Ψ... όπως <i>Ψυχραιμία!</i>	30
Χ... όπως <i>Χωρίζουμε!</i>	45
Φ... όπως <i>Φάσκελο.</i>	65
Υ... όπως <i>Υφάκι!</i>	84
Τ... όπως <i>Ταψί</i>	103
Σ... όπως <i>Σκατά κι απόσκατα!</i>	118
Ρ... όπως <i>Ρήμα.</i>	145
Π... όπως <i>Περπατώ, περπατώ μες στο δάσος.</i> .	170
Ο... όπως <i>Ουκρανός.</i>	196
Ξ... όπως <i>Ξημέρωσε!</i>	219
Ν... όπως <i>Ντάφνι!</i>	250
Μ... όπως <i>έχω μείνει Μαλάκας!</i>	277
Λ... όπως <i>πώς θα τη βγάλω Λάδι!</i>	310
Κ... όπως <i>γίναμε Κώλος</i>	335
Ι... όπως <i>Ίντριγκα!</i>	359
Θ... όπως <i>Θεέ μου, τι αμαρτίες πληρώνω!</i>	389
Η... όπως <i>Ηλεκτρική καρέκλα</i>	416
Ζ... όπως <i>Ζωάρα!</i>	443
Ε... όπως <i>Έρχομαι!</i>	465
Δ... όπως <i>Δάκρυσσα.</i>	489
Γ... όπως <i>Γύρισα!</i>	519
Β... όπως <i>Βλέμμα της Αλίκης.</i>	554
Α... όπως <i>Ανορθόγραφος</i>	581

Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις που αναφέρονται στο παρόν βιβλίο είναι φανταστικά και δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα.

Ω...

όπως Ωραία θα περάσουμε και σήμερα!

«Και σου το 'πα. Να πεις ότι δε σ' το 'πα;»

Προσπαθούσα όσο μπορούσα να κρατήσω χαμηλά τον τόνο της φωνής μου, αλλά πόσο πια η έφηβη! Εδώ και τρεις ώρες βρισκόμασταν όλη η οικογένεια σύσσωμη στα Επείγοντα του νοσοκομείου και περιμέναμε τη σειρά μας. Δεν είχαμε κλείσει καλά καλά δύο εβδομάδες στην Ουμέα και, αντί να γυρνάμε για να γνωρίσουμε τη νέα μας πόλη, είχαμε ξεκινήσει τα πι-αρ με το νοσηλευτικό προσωπικό των υπηρεσιών υγείας του σουηδικού κράτους.

«Δάφνη, μου φτάνει που έχω τον πόνο μου. Δε θέλω να 'χω και την γκρίνια σου». Η μάνα μου έπνιξε ένα βογκητό και ανακάθισε, όσο της επέτρεπε φυσικά η κατάστασή της, στο αναπηρικό αμαξίδιο που είχε προμηθευτεί ο μπαμπάς μου από την είσοδο του νοσοκομείου.

«Άμα δεν ήθελες να ακούς την γκρίνια μου, έπρεπε να άκουγες τη συμβουλή μου. Αλλά πού! Ακούς και κανέναν εσύ; Εμένα μόνο ξέρεις να λες ξεροκέφαλη».

«Μην κουνιέσαι, γλυκιά μου, τόσο πολύ. Μπορεί να κάνεις μεγαλύτερη ζημιά στο πόδι σου». Ο Δημητράκης τής έπιασε τρυφερά το χέρι για να την εμποδίσει να κινείται, ενώ ταυτόχρονα

με νοήματα μου έδειχνε πως έπρεπε να σταματήσω να της την μπαίνω. Σιγά να μην του έκανα τη χάρη.

«Η γλυκιά σου» είπα επιδεικτικά, και με το κεφάλι μου έδειξα προς το μέρος της, «τα 'θελε και τα 'παθε. Από τη στιγμή που αποφάσισε να το παίξει Βολικάκης και να πάρει το ποδήλατό σου για να κάνει βόλτα, ήταν καθαρά θέμα χρόνου το πότε θα τσακιστεί».

«Ποιος είναι πάλι αυτός ο Βολικάκης;» ρώτησε με απορία εκείνη.

«Από αυτά που είπα, εσύ σ' αυτό κόλλησες;»

«Ναι. Θέλω να μάθω ποιος είναι αυτός και από πού τον ξέρεις εσύ».

«Ένας που γνώρισα τυχαία στον δρόμο». Η συζήτηση ως συνήθως ξέφευγε.

«Είναι ένας Έλληνας πρωταθλητής στην ποδηλασία, Σοφία μου» την ενημέρωσε ο φωστήρας, ενώ συνέχιζε να εξετάζει το γόνατό της που είχε αρχίσει να αποκτά ένα εντυπωσιακά σκούρο μπλε χρώμα.

«Μόνο που δε σαβουριάζεται... και... παίρνει και μετάλλια» συμπλήρωσα με κακία.

Δεν κάθισα να σκεφτώ από πού κι ως πού ο μπαμπάς μου τον γνώριζε. Αθλητικά! Άλλος ένας κλάδος που είχε κατακτήσει. Η προσοχή μου όλη ήταν στραμμένη στο ανήσυχο ύφος του και στο σούφρωμα των χειλιών του, έτσι όπως παρατηρούσε το πόδι της. Δεν ήξερα τι τον προβλημάτιζε περισσότερο. Ο αστράγαλός της που είχε γίνει μπλαδί σαν μελιτζάνα ή το γόνατό της;

Και εκείνη η αθεόφοβη δεν είχε βγάλει άχνα. Από το στόμα της δεν ακούστηκε ούτε ένα παράπονο. Κάτι, ρε αδερφέ, που να έδειχνε ότι πονούσε. Γιατί πονούσε. Ήμουν σίγουρη για αυτό. Μπορεί να ξεγελούσε όλους τους άλλους, αλλά όχι εμένα. Την ήξερα τόσο καλά, που αναγνώριζα τα σημάδια στις εκφράσεις του προσώπου της. Κάθε φορά που έκλεινε τα μάτια, τα βλέφαρά της τρεμπόλαιζαν και δυο ρυτίδες εμφανίζονταν στο μέτωπό

της, δείγμα ότι κάτι την ενοχλούσε. Αλλά δεν παραπονιόταν. Προσπαθούσε να το παίζει δυνατή και σκληρή, ακόμα και όταν υπέφερε.

Ήμασταν όλοι μας τόσο απορροφημένοι να κοιτάμε το τραύμα της, που δεν πήραμε είδηση την πόρτα στον διάδρομο που άνοιξε, ούτε και ακούσαμε τα δήματα που μας πλησίασαν.

«Χέι!@%\$%^ Μπενγκ @#% ^&».

Χέι και Μπενγκ. Αυτά ήταν τα μόνα που έπιασα από όλα όσα είπε ο ψηλός τύπος με τα άσπρα ρούχα που εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μας από το πουθενά. Γνήσιο τέκνο της μάνας μου, άρχισα να τον εξετάζω σαν να τον περνούσα από τον αξονικό τομογράφο.

Φορούσε μια κοντομάνικη μπλούζα και από την τσέπη του παντελονιού του κρεμόταν η κάρτα του, όμοια με αυτήν που είχε ο μπαμπάς μου, με τη φωτογραφία του, το ονοματεπώνυμό του και την ειδικότητά του. Αναγνώρισα μόνο το όνομά του, Μπενγκ, και τη λέξη *Läkare*, που σημαίνει γιατρός, γιατί την έβλεπα στο σπίτι κάθε μέρα. Από εκεί και έπειτα το χάος. Κατάλαβα ποιος ήταν και τι ήταν, αλλά τι έλεγε... άγνωστο.

Το παντελόνι του δεν είχε τίποτα το αξιόλογο για να σχολιάσω και εκεί έπρεπε να σταματήσω. Δεν έπρεπε να το κάνω αυτό στον εαυτό μου. Ήταν λάθος. Ένα λάθος που ήξερα πως θα με στοίχειωνε στο υπόλοιπο της ζωής μου. Δεν έπρεπε να αφήσω το βλέμμα μου να πέσει τόσο χαμηλά. «Όχι! Δεν μπορεί να μου συμβαίνει αυτό» ψέλλισα.

Από τα φαρδιά μπατζάκια που αιωρούνταν πολύ πιο πάνω από τον αστράγαλο, ξεπρόβαλλε η λευκή πετσετέ κάλτσα που έδειχνε να ασφυκτιά μέσα στο μαύρο πέδιλο με τα τρία χριτς χρατς. *Εδώ στη Σουηδία δεν υπάρχει Fashion Police να έρθει να τους μαζέψει; Θα 'θελα πολύ να μάθω. Κρίμα, σκέφτηκα και κούνησα το κεφάλι με θλίψη. Πολύ κρίμα. Και ήταν τόσο ωραίο παιδί. Με τα ξανθά μαλλάκια του, τα μπλε ματάκια του, το χαμόγελό του το όμορφο. Τι την ήθελε τη λευκή κάλτσα και το πέδιλο;*

Όπως τον παρατηρούσα, να ορθώνεται μπροστά μου σαν Ολύμπιος θεός, δε γινόταν να μην αναρωτηθώ για πολλοστή φορά από τότε που είχα έρθει σε αυτή τη χώρα: *Μα τι στα κομμάτια; Τι γονίδια είναι αυτά* –όπως θα έλεγε και ο μπαμπάς μου– *που γίνονται όλοι ντερέκια*; Σίγουρα, καμία σχέση με τα δικά μου, που σταμάτησα στο ένα και πενήντα οχτώ! Να φανταστείτε, όταν οι Σουηδοί είναι όρθιοι και κοιτάνε ευθεία, εγώ δεν είμαι στο πλάνο τους. Σπάνια έβλεπα έναν κοντό ή έστω μέτριου αναστήματος Σουηδό. Οι περισσότεροι ήταν πάνω από ένα και ενενήντα. Και ο κακόμοιρος ο Δημητράκης, με το ένα και εβδομήντα, έτσι όπως στεκόταν δίπλα του, έμοιαζε με νάνο από το παραμύθι της Χιονάτης. Άσε που έπρεπε να σηκώνει το κεφάλι του για να του μιλάει. Ένα αυχενικό θα το πάθαινε.

«Δημήτρης Αγγέλου, χειρουργός. Μπορούμε να μιλάμε στα αγγλικά, παρακαλώ;»

Μόλις μας ήρθε από το Μπάκιγγαμ, μου ήρθε να φωνάξω όταν τον άκουσα να απευθύνεται στα αγγλικά στον γιατρό και τον είδα να του δίνει ευγενικά το χέρι για την καθιερωμένη χειραψία. Το είχα παρατηρήσει και τις προηγούμενες μέρες αυτό. Όταν οι άνθρωποι συναντούσαν κάποιον γνωστό τους, ή κάνανε χειραψία ή τον αγκάλιαζαν. Κάποιοι μάλιστα δεν έκαναν και τίποτα από αυτά. Απλά πετούσαν ένα ξερό «χέι». Πάντως, σίγουρα δεν τον φιλούσαν στα μάγουλα, όπως συνηθίζουμε να κάνουμε εμείς στην Ελλάδα.

«Δάφνη» με φώναξε ο μπαμπάς μου «θα πάω με τη μαμά σου και τον γιατρό στο εξεταστήριο για να τη δούνε. Θα περιμένεις εδώ ή θέλεις να έρθεις μαζί;»

«Θα μείνω εδώ. Πήγαινε εσύ. Σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη πως θα τα καταφέρεις».

«Να 'σαι καλά».

«Ούτε να το συζητάς».

Έτσι ήμασταν με τον μπαμπά μου. Τον δούλευα και με δούλευε. Και η σχέση μας πήγαινε από το καλό στο καλύτερο. Μα-

κάρη να μπορούσα να έλεγα το ίδιο και για το άλλο του μισό, το οποίο, εδώ που τα λέμε, δεν είχε πει κουδέντα από την ώρα που εμφανίστηκε ο Μπενγκ. Αυτό και μόνο έδειχνε πως δεν ήταν καλά. Καθόλου καλά.

«Δάφνη!»

Γαμώτο! Τι ήθελα και το γκαντέμιασα! Καλά δε μιλούσε τόση ώρα. Ένας Θεός ήξερε τι θα μου 'λεγε αυτή τη φορά. Ακόμα κι ο γιατρός που έσπρωχνε το αμαξιτίδιό της σταμάτησε, μόλις άκουσε τον επιτακτικό τόνο της φωνής της. Αν ήθελε, ας έκανε και αλλιώς.

Ξέρεις τι θα πει Ελληνίδα μάνα, κακομοίρη μου, ήθελα να τον ρωτήσω, αλλά γνώριζα ήδη την απάντηση. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα. Αχ, και να 'ξερε πόσο τυχερός ήταν!

«Ορίστε, μητέρα» απάντησα με τον δέοντα σεβασμό, μιας και θρυσκόμασταν σε δημόσιο χώρο. Δεν ήταν να παίζεις με την τύχη σου τέτοιες ώρες.

Από τον τρόπο που μισόκλεισε τα μάτια της και με κοίταξε, κατάλαβα πως το ειρωνικό υφάκι μου δεν είχε διαφύγει την προσοχή της. Αν και τραυματίας, τα αντανakλαστικά της ήταν στην τσίτα. Αλλά δεν μπορούσε να μου την πει. Δεν της είχα αντιμιλήσει. Το αντίθετο μάλιστα.

«Να μην το κουνήσεις από εδώ! Και... ΠΡΟ-ΣΕ-ΧΕ!» Σαν απειλή ακούστηκε στα αυτιά μου.

Torpen! όπως θα έλεγαν οι Σουηδοί. Στα ελληνικά; «Θαυμάσια» μουρμούρισα και χαμογέλασα κοροϊδευτικά, μόλις ο Μπενγκ την απομάκρυνε από κοντά μου. Πού θα μπορούσα να πάω ΕΔΩ που με είχε κουδαλήσει; Ήμουν ήδη στην άκρη του κόσμου, δεν είχε παραπέρα. Μόνο οι βαρυνποινίτες τα παλιά χρόνια εξορίζονταν στου διαόλου το κέρατο για να εκτίσουν την ποινή τους. Η διαφορά μας ήταν πως εγώ δεν είχα κάνει κανένα έγκλημα για να έρθω στην εξορία. Το μόνο έγκλημά μου ήταν που γεννήθηκα σε αυτή την οικογένεια.

Τι ήθελαν και με έκαναν;

Αλλά όχι! Η κυρία Σοφία ήθελε παιδί. *Το μητρικό της ένστι-*

κτο είχε ξυπνήσει. Ας έπαιρνε ένα ηρεμιστικό να ξανακοιμηθεί. Το βιολογικό της ρολόι χτυπούσε. Ας το έκλεινε. Θέλω να κρατήσω στην αγκαλιά μου ένα μωρό, έλεγε. Ας κρατούσε τον μπαμπά μου, αφού, ούτως ή άλλως, μωρό μου τον ανεβάζει, μωρό μου τον κατεβάζει.

Εγώ τι τους έφταιγα που με τραβολογάνε αποδώ και αποκει; *Αμαρτίες γονέων παιδεύουσι τέκνα.* Καλά το έλεγε η γιαγιά μου, κάτι περισσότερο ήξερε για την κόρη της και τον γαμπρό της από εμένα.

Ο ήχος από το ελικόπτερο που προσγειωνόταν στην ταράτσα του νοσοκομείου με επανέφερε στα Επείγοντα. Έπρεπε οπωσδήποτε να ξεχαστώ με κάτι άλλο, γιατί το έβλεπα το έργο. Η πίεσή μου θα ανέβαινε, όσο θα σκεφτόμουν αυτά που περνούσα, και σε λίγο θα χρειαζόμουν και εγώ νοσηλεία.

Την έπεσα σε μια πολυθρόνα στην αίθουσα αναμονής και ψάρεψα το κινητό μου από την τσέπη του σορτς μου. Με βάση τα λεγόμενα των ντόπιων, αυτό το καλοκαίρι ήταν ένα από τα πιο ζεστά των τελευταίων χρόνων, γεγονός που επέτρεπε το ανάλαφρο ντύσιμο. Δε θα χρειαζόταν επομένως να αποχωριστώ τα σορτσάκια και τα τοπάκια που φορούσα αυτή την εποχή και στην Ελλάδα. Με λίγη φαντασία θα ήταν σαν να ήμουν διακοπές. Πάλι καλά που ο καιρός ήταν με το μέρος μου. Αλλά ακόμα και αυτός χρειάστηκε τον χρόνο του μέχρι να καταλάβει πόσο δυστυχημένη ήμουν και να με συμπονέσει.

Είδα και έπαθα μέχρι να δω μια ηλιόλουστη μέρα. Με το που πατήσαμε το πόδι μας στην Ουμέα ήρθε και μπαστακώθηκε πάνω από αυτήν ένα τεράστιο γκριζο σύννεφο που δεν έλεγε να ξεκουμπιστεί. Όπου κι αν πηγαίναμε, ερχόταν από πίσω μας. Σαν το σύννεφο που ακολουθούσε πάντα το σπίτι της Οικογένειας Άνταμς. Και σαν να μην έφτανε αυτό, έπεφτε και κάτι σαν ψιλόδροχο που μου έσπαγε το νευρικό σύστημα. Βροχή δεν το έλεγες. Ψιχάλα δεν το έλεγες. Καταιγίδα σίγουρα δεν το έλεγες. Ε, πώς σκατά να το πεις; Ψεκαστήρι; Αυτή ήταν η μόνη λέξη που μου

ερχόταν στο μυαλό για να περιγράψω αυτό το σουηδικό καιρικό φαινόμενο.

Το ήξερα πως υπήρχε κίνδυνος να χαρακτηριστώ παρανοϊκή, αλλά το είχα πάρει πολύ προσωπικά. Αν πίστευα στις δεισιδαιμονίες και στο υπερφυσικό, χαλαρά θα έλεγα πως αυτό το μέρος ήταν καταραμένο. Ή πάλι, ίσως, ήμουν εγώ καταραμένη. Μπορεί η συγκεκριμένη πόλη να μη με ήθελε. Μπορεί αυτή η κακοκαιρία στη μέση του καλοκαιριού να ήταν ένας έμμεσος τρόπος για να μου πει η Ουμέα πως έπρεπε να «την κάνω». Πως δεν είχα τις κατάλληλες προδιαγραφές για να γίνω ενεργός πολίτης της. Αχ, και να 'ξερε πόσο σύμφωνη θα με έδρισκε σ' αυτό! Αν περνούσε από το χέρι μου, θα έπαιρνα το επόμενο αεροπλάνο και θα την «έκανα» για τον ήλιο μου και την Ελλάδα μου. Για την Ηλιάδα μου.

Κάτι όμως μου έλεγε πως οι γονείς μου δε θα είχαν την ίδια άποψη με μένα και θα ήταν δύσκολο να τους πείσω για το αντίθετο. Ώρες ώρες απορούσα μαζί τους και την επιμονή τους να έρθουμε και να μείνουμε εδώ. Αφού το έδλεπαν και οι ίδιοι πως δε μας σήκωνε το κλίμα. Στην κυριολεξία όμως. Έβρεχε. Είχε ομίχλη. Φυσούσε. Ο ήλιος αγνοούνταν. Έγινε και αυτό με τη μάνα μου που έπεσε και τσακίστηκε... Τι άλλο πια θέλανε για να καταλάβουν πως η Σουηδία δε μας ήθελε; Να δούνε αφίσες στις κολόνες και πανό στους δρόμους με τις φωτογραφίες μας και αποκάτω με μεγάλα γράμματα: «*ΜΑΖΕΨΤΕ ΤΑ ΚΑΙ ΦΥΓΕΤΕ!*»;

Κι αν είχα μία ευκαιρία για να τους κάνω να αντιληφθούν πως το σύμπαν όλο συνωμοτούσε εναντίον μας, χάθηκε και αυτή ακριδώς την προηγούμενη μέρα, όταν έκανε πανηγυρική επανεμφάνιση ο ήλιος στον ουρανό ανεβάζοντας μαζί και τον υδράργυρο. Γαμώ, την τύχη μου γαμώ! Οι θερμοκρασίες μπορεί να μην ήταν τόσο υψηλές όσο είχα συνηθίσει, αλλά για τους Σουηδούς οι είκοσι τέσσερις βαθμοί θεωρούνται καύσωνα.

Είχε πολλή πλάκα να τους βλέπεις με τα μαγιά και την πετσέτα θαλάσσης να είναι ξαπλωμένοι στα πάγκα ή στις αυλές των

σπιτιών τους ή ακόμα και στο γκαζόν δίπλα στον ποδηλατόδρομο, να πασαλείδονται με αντηλιακά και να κάνουν ηλιοθεραπεία.

Οι Σουηδοί έχουν ιδιαίτερη σχέση με τον ήλιο. Μόλις τον βλέπουν, δε χάνουν ευκαιρία να τσιτσιδωθούν και να τον νιώσουν στο πετόι τους. Βγαίνουν όλοι από τα σπίτια τους, όπως τα σαλιγκάρια μετά τη βροχή, και κάθονται έξω μέχρι να βαρεθούν ή να πέσει ψύχρα. Αλλά ακόμα και τότε, μερικοί φοράνε ένα μπουφάν ή μια ζακέτα και στρέφουν το πρόσωπό τους προς το μέρος του. Όπου πάει εκείνος, τον ακολουθούν. Σαν τα ηλιοτρόπια ένα πράγμα.

«Αυτό το κάνουν για να αναπληρώσουν την έλλειψη φωτός τους χειμερινούς μήνες, αφού τότε υπάρχει παντού σκοτάδι» μου είχε εξηγήσει ο παντογνώστης μπαμπάς μου, όταν τον ρώτησα γιατί δείχνουν αυτή τη λατρεία στον ήλιο.

«Και εμείς έχουμε σχεδόν όλο τον χρόνο ηλιοφάνεια στην Ελλάδα, αλλά δεν κάνουμε έτσι. Είναι τρελοί αυτοί οι Σουηδοί».

«Δεν είναι τρελοί, Δάφνη. Καθόλου τρελοί. Απλά εκτιμούν αυτό που έχουν, όταν το έχουν. Ο ήλιος είναι δυσεύρετος τον χειμώνα, όπως θα διαπιστώσεις και μόνη σου».

Αν αυτό που μου περιέγραφε είχε κάποια σχέση με αυτό που είχα ζησει τις προηγούμενες μέρες, τότε καλά κάνανε οι άνθρωποι και έδειχναν αυτή την αλλόκοτη συμπεριφορά. Είχαν όλα τα δίκια με το μέρος τους. Μέχρι να ερχόταν ο χειμώνας, ίσως θα έπρεπε να ακολουθήσω και εγώ το παράδειγμά τους. Να χαλαρώσω και να απολαύσω τη ζέστη και το φως. Πώς όμως να το έκανα αυτό, αφού, αντί να είμαι έξω και να φωτοσυνθέτω, δρισκόμουν στα Επείγοντα του νοσοκομείου, περιμένοντας την «Ελληνίδα Ασθενή»;

Έφτιαξα το μαλλί, στερέωσα το γυαλί ηλίου στο κεφάλι, έριξα μια ματιά, μη με βλέπει και κανείς άνθρωπος και με θεωρήσει ψωνάρα –όχι ότι δεν ήμουν–, και τράβηξα μια σέλφι.

«*Η Δάφνη δρισκεται στο #NUS*» έγραψα αποκάτω και την έστειλα στην ομάδα στο Instagram.

Το ρολόι έδειχνε οχτώ. Άρα εννιά ώρα Ελλάδας. Λογικά η φίλη μου η Αλίκη ή θα ήταν με τον Θέμη σε κάποια παραλία ή θα ετοιμαζόταν για τη βραδινή έξοδο. Όσο για τον Ορέστη; Αυτός ή θα ήταν με τον Θέμη, ή με κάποια άλλα παιδιά σε κάποιο νητ, ή στο δωμάτιό του παρέα με τον υπολογιστή του. Μόνος του. Τουλάχιστον αυτό ήλπιζα· για το δικό του καλό. Είχαμε συμφωνήσει να μιλήσουμε πιο αργά, όταν θα επέστρεφα στο σπίτι.

Σπίτι; Μη χέσω! Τα πήρα στο κρανίο.

Ποτέ δε θα έλεγα σπίτι αυτό το κλωδιαμέρισμα που μέναμε. Το σπίτι μου ήταν στην Αθήνα. Στο Ψυχικό. Αν κάποτε μου έλεγε κανείς πως θα ερχόταν η στιγμή που θα μου έλειπε να δγαίνω στο μπαλκόνι και να αντικρίζω το σάικο βλέμμα της κυρα-Κατίνας απέναντι, το λιγότερο που θα εισέπραττε από εμένα θα ήταν ένα φάσκελο ξεγυρισμένο. Κι όμως, ακόμα και εκείνη μου έλειπε.

Υπήρχαν στιγμές που μου έλειπε ολόκληρη η προηγούμενη ζωή μου. Με όλα τα καλά και τα άσχημα. Πώς έχουμε χωρίσει τα γεγονότα της ιστορίας σε προ Χριστού και μετά Χριστόν; Κάτι τέτοιο ίσχυε και με μένα. Η ζωή μου ήταν χωρισμένη σε δύο περιόδους: Προ Ουμέας και μετά Ουμέαν. Εννοείται πως τα γεγονότα που ανήκαν στην προ Ουμέας περίοδο ήταν αυτά που ήθελα να θυμάμαι. Η περίοδος των δύο αυτών εβδομάδων που ήμασταν στη Σουηδία μπορούσε να συγκριθεί μόνο με τα χρόνια του Μεσαίωνα. Παντού μαυρίλα και σκοτεινιά, χωρίς κανένα φως στον ορίζοντα.

Πάλι καλά που ο διευθυντής του χειρουργικού τμήματος είχε δώσει κάποιες μέρες άδεια στον μπαμπά μου, για να μπορέσουμε να προσαρμοστούμε οικογενειακά στις νέες συνθήκες διαβίωσης, γιατί αλλιώς δε θα την πάλευα. Τα πρωινά, με τα πηγαινέλα στο κέντρο της πόλης και τις εξορμήσεις μας στα περίχωρα, κάπως ξεχνιόμουν. Ένωθα σαν να ήμουν διακοπές με τους γονείς μου και ήμασταν τουρίστες, με τους σάκους στην πλάτη που γυρνούσαμε για να δούμε τα αξιοθέατα. Τα απογεύματα, όμως, που επιστρέφαμε στο διαμέρισμα και έβλεπα τα λιγοστά υπάρ-

χοντά μας που είχαμε φέρει από την Ελλάδα με προσοχή τοποθετημένα εδώ και εκεί, προσγειωνόμενοι ανώμαλα στην πραγματικότητα. Δεν ήμουν τουρίστας. Ήμουν μόνιμος ή, πιο σωστά, κάτοικος αορίστου χρόνου της Ουμέας.

Δε γινόταν να μη σκεφτώ πως, αν ήταν αλλιώς τα πράγματα, τέτοια ώρα θα ήμουν με την Αλίκη, τον Θέμη και τον Ορέστη στην πλατεία του Ψυχικού ή στο αθλητικό κέντρο και θα χαζολογούσαμε μέχρι τα μεσάνυχτα ή μέχρι να θυμηθούν οι γονείς μας πως έχουν παιδιά και να αρχίσουν να μας αναζητούν.

Προς το παρόν, κάποιος αναζητούσε εμένα. Καμπάνες χτύπησαν στο κινητό μου, σημάδι πως είχα μήνυμα. Μπροστά από το background που έδειχνε τον Ορέστη να με κρατάει αγκαλιά στις κερκίδες του σχολείου, εμφανίστηκε το όνομα του αποστολέα: «Τρελοκομείο Α.Ε» και αποκάτω με κεφαλαία γράμματα: *ΤΟ ΄ΧΕΙΣ ΧΑΣΕΙ...*

...ΤΟ ΄ΧΕΙΣ ΧΑΣΕΙ ΕΝΤΕΛΩΣ; Τι είναι αυτό το #NUS, ρε μαλάκα; Πού είσαι; διάβασα όταν το άνοιξα.

Αυτή ήταν η Αλίκη. Μέσα στο ίδιο μήνυμα με είχε βρῖσει, γιατί λατρεύει να το κάνει αυτό, και ταυτόχρονα είχε ενδιαφερθεί να μάθει πού ήμουν, γιατί με λατρεύει. Πώς να μην την αγαπάω;

NUS!!! Norrlandsuniversitetssjukhus, αστοιχειώτη. Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο στην περιοχή Νόρλαντ στη Σουηδία, της έγγραφα, ενώ δεν μπορούσα να διώξω το χαμόγελο που σχηματίστηκε στα χείλη μου, επειδή ήξερα πως την είχα εκνευρίσει.

Η Αλίκη τρελαίνεται όταν δεν έχει ξεκάθαρη εικόνα για κάτι, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν μπορεί να έχει άποψη για αυτό που δε γνωρίζει. Αν λοιπόν θέλει κάποιος, που δε φοβάται για τη σωματική του ακεραιότητα, να την εκνευρίσει, το μόνο που θα χρειαστεί να κάνει είναι να της μιλήσει με ασάφεια ή, απλά, να πετάξει κάτι και να το αφήσει να αιωρείται, χωρίς να δώσει περαιτέρω διευκρινίσεις. Τούρμπο θα την κάνει.

Έτσι και εγώ. Πέταξα ένα χάσταγκ με τα γράμματα του νοσοκομείου και εκείνη απλά τσίμπησε. «Στο τρελοκομείο, στο τρε-

λοκομείο, δε θα πάει ένας, θα μας πάνε και τους δύο» ακούστη-
κε ο χαρακτηριστικός ήχος κλήσης.

«Είσαι καλά; Χτύπησες; Σε πείραξε κανείς; Να έρθουμε να
καθαρίσουμε; Πες μου!» Δεν πρόλαβα καν να της μιλήσω. Να
πω οτιδήποτε.

«Αν με αφήσεις να σου εξηγήσω...»

«Είσαι καλά; Αυτό θέλω να μάθω».

«Καλά είμαι, ρε γλυκούλι. Μην ανησυχείς».

Ο αέρας που δγήκε από μέσα της όταν αναστέναξε με φανε-
ρη ανακούφιση έμοιαζε να είχε περάσει από τα ακουστικά και
να τρύπωσε ορμητικά στα αυτιά μου.

«Τι έγινε τότε; Γιατί είσαι στο νοσοκομείο;» Η Αλίκη είχε απο-
κτήσει ξανά τη συνηθισμένη της ηρεμία, όσο μπορεί αυτό να ισχύει
για την κολλητή μου, και τώρα ήμασταν σε θέση να κάνουμε μια
νορμάλ συζήτηση. «Μήπως έπαθαν κάτι οι δικοί σου;»

Σηκώθηκα από την πολυθρόνα που είχα θρονιαστεί και κινή-
θηκα προς τα μεγάλα παράθυρα που κάλυπταν τη μια μεριά της
αίθουσας αναμονής. Η πόρτα του εξεταστηρίου παρέμενε ερμη-
τικά κλειστή και, αν έκρινα σωστά από την εικόνα του τραύμα-
τος της μανούλας μου, αν και δεν ήμουν γιατρός, θα αργούσε να
ανοίξει. Είχε πολύ δρόμο ακόμα η όλη υπόθεση και το να μιλάω
με τη φίλενάδα μου θα ήταν ένας καλός τρόπος να περάσει η
ώρα.

«Η μαμά μου τσακίστηκε σήμερα το απόγευμα» της είπα όσο
πιο ψύχραιμα μπορούσα.

«Είναι σοβαρά;»

«Ελπίζω πως όχι. Έπεσε από το ποδήλατο του μπαμπά μου».

Και μετά από την εξήγησή μου αυτή... μούγγα. Ούτε ψίθυ-
ρος. Ούτε καν ανάσα. Αν δεν την ήξερα, θα έλεγα πως είχε χαθεί
το σήμα. Αλλά επειδή την ήξερα, τρία πράγματα μπορεί να συ-
νέβαιναν.

Πρώτον: Είχε ταβλιαστεί από το σοκ που έπαθε όταν άκουσε
πως η μαμά μου προσπάθησε να ποδηλατήσει.

Δεύτερον: Προσπαθούσε να σχηματίσει την εικόνα στο μυαλό της την ώρα της σαβούρας, πράγμα όχι και ιδιαίτερα δύσκολο για εκείνην, μιας και η φαντασία της πάντα οργιάζε.

Τρίτον: Είχε κλείσει το μικρόφωνο του κινητού με το χέρι της και προσπαθούσε να συγκρατήσει τα γέλια της.

«Κάτσε μισό λεπτό» κατάφερε να πει έπειτα από λίγο. «Η κυρία Σοφία ανεδαίνει σε ποδήλατο; Από πότε;»

«Πού να σ' τα λέω. Είναι μεγάλη ιστορία.»

«Πλάκα μου κάνεις; Ζω για κάτι τέτοιες στιγμές. Ξεκίνα».

Δε χρειάστηκε να το επαναλάβει.

«Λοιπόν, όπως σου έχω ήδη πει, ο μπαμπάς μου αγόρασε ένα ποδήλατο για να πηγαиноέρχεται στο νοσοκομείο. Εχθές πήγαμε και μου αγόρασε και μένα ένα. Η μανούλα μου, όμως, δεν ήθελε, γιατί δεν έχει ακόμα αποφασίσει για το μέγεθος, το χρώμα, τη σέλα, το τιμόνι, ακόμα και για το κουδουνάκι που θέλει να έχει το δικό της. Οπότε αναγκαστικά, όταν είναι να πάμε κάπου όλοι μαζί, ή παίρνουμε το λεωφορείο ή πάμε ποδαράτα, μέχρι να αποφασίσει να πάρει ένα μεταφορικό μέσο του γούστου της».

«Δεν παλεύεται η μάνα σου!»

«Το ξέρω αυτό εδώ και χρόνια. Το θέμα είναι εγώ τι χρωστάω!» Είχα αρχίσει να φουντώνω. «Σήμερα, που λες, το απόγευμα, όταν επιστρέψαμε από την περιήγησή μας στο κέντρο της πόλης, πρότεινε ο μπαμπάς μου να ποδηλατήσουμε οι δύο μας παρέα μέχρι το σούπερ για να πάρουμε και κάνα δυο πράγματα που χρειαζόμασταν. Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει ο άνθρωπος αυτό που έλεγε, και η Σοφούλα άρχισε τη μίρλα. *Γιατί να μείνω πίσω εγώ; Μόνο εγώ ξέρω τι χρειαζόμαστε από το σούπερ, αφού εγώ είμαι η νοικοκυρά. Να πάμε όλοι μαζί με τα πόδια. Δεν είναι μακριά – και άλλα τέτοια κουλά.*

»Ο μπαμπάς μου προσπάθησε να τη μεταπείσει, γιατί ήταν πιο εύκολο να δάλουμε τις σακούλες με τα ψώνια στα καλάθια των ποδηλάτων από το να τις κουβαλάμε με τα χέρια, αλλά πού! Τον χαβά της εκείνη. Όσπου τελικά αγανάκτησε ο άνθρωπος και

της την είπε: *Αν είχες διαλέξει ποδήλατο, δε θα ήμασταν εδώ να μαλώνουμε».*

Άκουσα μια κοφτή ανάσα. Η Αλίκη ήταν στα όρια να πάθει αποπληξία. «Ύψωσε φωνή στο *μωρό του* ο κύριος Δημητράκης;»

«Έτσι ακριβώς. Έλα όμως που τα λόγια του λειτούργησαν σαν κόκκινο πανί! Ποιος είδε τον Θεό και δε φοβήθηκε. Εκείνη τότε έδγαλε τον σάκο από την πλάτη της, τον πέταξε κάτω και πήγε και στάθηκε δίπλα στο ποδήλατό του.

»*Θα δοκιμάσω στο δικό σου*, είπε – και αυτό ήταν. Δεν έκανε ούτε δύο πεταλιές. Ζήτημα να κάλυψε μισό μέτρο. Για λίγο έμεινε ακίνητη, μετέωρη στις ρόδες του ποδηλάτου να παλαντζάρει μία αριστερά και μία δεξιά και αντί να κατεβάσει τα πόδια της στο έδαφος για να ισορροπήσει, τα κράτησε πεισματικά στα πετάλια με αποτέλεσμα να πέσει το ποδήλατο και μαζί μ' αυτό και εκείνη. Και να μαςτε τώρα στα Επείγοντα!»

«Ουάου!»

«Speechless; Το ίδιο έπαθα και εγώ όταν είδα το γόνατο και τον αστράγαλό της».

«Και τι κάνατε;»

«Τι να κάνουμε; Ο μπαμπάς μου κάλεσε ταξί και μας έφερε στο νοσοκομείο, όπου περιμέναμε τρεις ολόκληρες ώρες μέχρι να έρθει κάποιος να τη δει, γιατί υπάρχουν φυσικά πιο επείγοντα περιστατικά από τις κακώσεις στο πόδι της μάνας μου».

«Βρε το κακόμοιρο το Σοφάκι!»

«Βρε την κακομοίρα τη Δάφνη, να λες, γιατί ούτε που θέλω να σκεφτώ τι έχω να τραδηξω αν έχει σπάσει κανένα πόδι και θα πρέπει να μείνει ακίνητη για μέρες. Κλάψε με τότε, κλάψε με!»

Η Αλίκη δεν κρατήθηκε άλλο και άρχισε να γελάει με την ψυχή της. Αναγκάστηκα να απομακρύνω το τηλέφωνο από το αυτί μου, αν ήθελα να σώσω την ακοή μου.

«Και τώρα;» ρώτησε όταν κατάφερε τελικά να συνέλθει.

«Τώρα, περιμένω να δω τι θα πει ο γιατρός που την πήρε μέσα στο εξεταστήριο και στη συνέχεια βλέπουμε».

«Αν μάθεις κάνα νεότερο, στείλε μήνυμα. Εντάξει; Όχι ότι μπορώ να κάνω κάτι αποδώ που βρισκόμαι, αλλά να ξέρεις...»

«Ξέρω». Δεν ήταν ανάγκη να πει τίποτε άλλο. Όσο μακριά και αν βρισκόμασταν, πάντα θα είχαμε τρόπο να στηρίξει ή να παρηγορήσει η μία την άλλη. «Γαμώτο! Και είχα ήδη ξεκινήσει το πλάνο με όλα αυτά που ήθελα να σου δείξω όταν θα ερχόσουν».

«Τι δηλαδή; Κατάφερες να βρεις κάτι θετικό στην Ουμέα;»

«Άντε χέσου, βλαμμένη».

«Δεν υπάρχει τίποτα καλό σε αυτή την πόλη. Ακόμα και το χωριό μου είναι καλύτερο, είχες πει χθες που μιλήσαμε, αν δε με απατά η μνήμη μου».

«Και επιμένω. Απλά από εχθές μέχρι σήμερα, ανακάλυψα δυο τρία πράγματα που σίγουρα θα σου κάνουν τρομερή εντύπωση».

«Όπως;»

«Το πανεπιστήμιο. Ρε μαλάκα, δεν υπάρχει περίφραξη. Είναι ξέφραγο αμπέλι. Όποιος θέλει, μπορεί να μπει και να περπατήσει στους χώρους του. Στη μέση έχει και μια λίμνη με πάπιες και χήνες και άμα γουστάρεις την αράξεις στο γκαζόν και κάνεις πικνίκ. Απίστευτο;»

«Σοβαρομιλάς;»

«Άκου τώρα και το πιο κουλό. Ούτε το σχολείο της γειτονιάς μου έχει φράκτη γύρω γύρω. Μπορείς να πας στην αυλή και να παίξεις μπάσκετ ή ποδόσφαιρο με τους κολλητούς σου όποτε σου καπνίσει και τον χειμώνα, όπως μου είπε ο μπαμπάς μου, που του το είπε ένας φίλος του από το νοσοκομείο, το γήπεδο ποδοσφαίρου μετατρέπεται σε παγοδρόμιο, με ελεύθερη πρόσβαση για όλους. Τρελό;»

«Δεν το πιστεύω!»

«Κι όμως... Όταν θα έρθεις και θα το δεις και εσύ η ίδια, θα το πιστέψεις!»

Αυτό θέλω όμως πραγματικά; αναρωτήθηκα. Να την πείσω ότι αξίζει να έρθει και να δει την πόλη που μένω; Για ποιο λόγο

είχε τόσο μεγάλη σημασία για μένα η εικόνα που θα σχημάτιζε εκείνη για την Ουμέα;

Ίσως, αν δεις με τα μάτια της αυτά που έχει να σου προσφέρει αυτό το μέρος, να σου είναι πιο εύκολο να δεχτείς τη μοίρα σου, μου ψιθύρισε μια φωνούλα στο κεφάλι μου και αυτή ήταν η αλήθεια. Γιατί όσο κι αν δεν ήθελα να το παραδεχτώ, είχα αρχίσει να εντοπίζω πράγματα που μου έκαναν εντύπωση σ' αυτή την πόλη του βορρά.

Για παράδειγμα, το νερό του ποταμού που λαμπύριζε κάθε φορά που ο ήλιος έσκαγε μύτη πίσω από τα σύννεφα και οι ακτίνες του άγγιζαν την επιφάνειά του. Τα παιδιά που στέκονταν με τα καλάμια στις όχθες του ποταμού και ψάρευαν, και οι δεκάδες βάρκες που τον διέσχιζαν από το πρωί μέχρι αργά το βράδυ. Οι παρέες των εφήβων που έπαιζαν ένα περιεργό παιχνίδι με ξύλα στα πάγκα και άναβαν φωτιές μέσα σε τσιμεντένιους σωλήνες για να ζεσταθούν όταν έπεφτε η θερμοκρασία.

Ήθελα όλα αυτά να τα δει και η Αλίκη και να μου πει τη γνώμη της. Μου ήταν δύσκολο να διώξω τις ενοχές που με πλημμύριζαν κάθε φορά που έδρισκε κάτι όμορφο στην Ουμέα. Ένιωθα πως πρόδιδα εκείνη και τη ζωή μου στην Ελλάδα.

«Έχει κανένα άλλο αξιοθέατο;» Η περιέργειά της είχε ξυπνήσει για τα καλά.

«Έχει μια τεράστια λίμνη, στη μια μεριά της οποίας έχουν φτιάξει τεχνητή παραλία με κανονική αμμουδιά, παιδική χαρά, ειδικά μέρη για μπάρμπεκιου και έχει και...»

«Και;»

«Νεροτσουλήθρες. Άκουσον άκουσον. Σε ποιον να το πω και να το πιστέψει ότι στη χώρα των Βίκινγκς θα έδρισκε εξωτερικές, παρακαλώ, νεροτσουλήθρες.»

«Πλάκα μου κάνεις;»

«Όχι! Τις είδα στο περιοδικό με τα αξιοθέατα της πόλης. Δεν εδέησα ακόμα να πάω, γιατί δε βοήθησε ο κωλόκαιρος. Αλλά μόλις πάω, θα σου στείλω φώτο.»

«Ανυπομονώ να έρθω. Περιπτώ να σου πω ότι έχω ήδη ξεκι-
νήσει τις ετοιμασίες».

«Θα περάσουμε γαμάτα! Μέχρι να συναντηθούμε, ελπίζω να
έχω βρει και άλλα ενδιαφέροντα μέρη για να σε πάω».

Ετοιμαζόμουν να τη ρωτήσω τι θα έκανε το δρόμο και αν εί-
χε συναντηθεί με τον Ορέστη, αλλά είδα τον μπαμπά μου να έρ-
χεται προς το μέρος μου, χωρίς τη μαμά μου. Ήταν σαν να έβλε-
πα τον Αστερίξ χωρίς τον Οβελίξ, τον Χονδρό χωρίς τον Λιγνό,
τον Χάρι Πότερ χωρίς την Ερμόνη. Άσχημο σημάδι!

«Κλείνω, γιατί έρχεται ο father».

Έκλεισα το κινητό και τον πλησίασα. Προσπάθησα να απο-
κρυπτογραφήσω το ύφος του, αλλά τζιφος. Έπαιξε στην έδρα
του. Στο νοσοκομείο. Μπροστά μου είχα έναν γιατρό, και όχι τον
μπαμπά μου.

«Λοιπόν; Τι έγινε;» Είχα αγωνία να μάθω. Δεν είχα συνηθίσει
να βλέπω τη μαμά μου αδύναμη και, όταν έφερνα στο μυαλό μου
την εικόνα της στο αμαξίδιο, μου φαινόταν κάπως.

«Πρέπει να της δγάλουμε ακτινογραφίες, για να δει ο ορθο-
παιδικός αν έχει κάταγμα ή κάποια άλλη κάκωση. Θα χρειαστεί
να μείνουμε λίγη ώρα ακόμα εδώ».

«Εννοείται, ρε μπαμπά. Και το συζητάς;» τον διαβεδαίωσα
χωρίς δεύτερη κουδέντα. «Η μαμά τι κάνει; Πονάει;»

«Τι να σου πω, ρε παιδάκι μου; Από αυτό που βλέπω στο πό-
δι της, πρέπει να πονάει. Αλλά παίρνεις ποτέ κουδέντα από τη
μάννα σου; Εκείνη λέει ότι είναι καλά και θέλει να πάει σπίτι».

«Καλά. Τραγούδα μας, να της πεις. Θα μείνουμε εδώ, μέχρι
να μας πούνε οι γιατροί πως μπορούμε να επιστρέψουμε στο
σπί-... στο διαμέρισμα».

«Εντάξει. Φεύγω τώρα. Εσύ θα μας περιμένεις εδώ ή θέλεις
να έρθεις μαζί μου;»

«Άσε καλύτερα. Θα μείνω εδώ. Τώρα που το συνήθισα το μέ-
ρος, δεν μπορώ να το αφήσω».

«Αν θέλεις κάτι, πάρε με τηλέφωνο».

«Μην αγχώνεσαι. Πρόσεξε τη μαμά».

«Πάντα το κάνω».

Πάντα το έκανε. Ήταν αλήθεια. Αυτό σκεφτόμουν, έτσι όπως τον έβλεπα να ξεμακραίνει και να εξαφανίζεται πίσω από μια πόρτα. Δεν ήξερα κανένα άλλο ζευγάρι της ηλικίας τους που να ήταν τόσο ερωτευμένο όσο αυτοί οι δύο. Άραγε θα ήμουν και εγώ έτσι με τον Ορέστη, έπειτα από χρόνια;

«Κάτσε να δγάλουμε αυτή τη χρονιά πρώτα» μονολόγησα με έναν βαθύ αναστεναγμό «και βλέπουμε για τα υπόλοιπα».

Επέστρεψα στην αγαπημένη μου πολυθρόνα, έβαλα τα ακουστικά στα αυτιά και ετοιμάστηκα για ένα μαραθώνιο σερφάρισμα στο διαδίκτυο, όταν ο Λευκός Πύργος εμφανίστηκε στην οθόνη του κινητού μου. Αυτά είναι!

«Έλα, γιαγιά» διάστηκα να απαντήσω. «Τι κάνετε;»

«Καλά είμαστε, γιαδρί μου. Εσείς τι κάνετε;»

«Καλά. Να, εδώ. Βόλτες για να γνωρίσουμε την πόλη».

«Καλά κάνετε. Πού είναι η μαμά σου; Την παίρνω και δεν το σηκώνει. Είναι καλά;»

Αυτή η ερώτηση δεχόταν πολλές απαντήσεις. Ποια όμως να έλεγα; Το κακό ήταν πως δεν μπορούσα να πω ψέματα. Η γιαγιά Φωτεινή, η μαμά της μαμάς μου, με είχε μεγαλώσει κατά κάποιον τρόπο. Από τη μέρα που γεννήθηκα, μέχρι να γίνω πέντε και να ξεκινήσω το νηπιαγωγείο, μας ακολουθούσε σε κάθε μετάθεση του πατέρα μου, για να μένει μαζί μας, αφού η μαμά μου δούλευε. Αυτό σήμαινε πως οι δυο μας είχαμε μια πολύ στενή σχέση και δεν είχα καμία όρεξη να τη χαλάσω, λέγοντας ψέματα. Ούτως ή άλλως, αργά ή γρήγορα θα το μάθαινε.

«Γιαγιά, η μαμά έπεσε από το ποδήλατο και χτύπησε το πόδι της. Είμαστε στο νοσοκομείο και περιμένουμε να μας πει ο γιατρός τι έχει. Μην ανησυχείς όμως, ο μπαμπάς είναι μαζί της και δε φαίνεται να είναι κάτι σοβαρό» είπα με μια ανάσα.

Ορίστε. Το ξεφούρνισα. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο όσο νόμιζα.

«Τιι;» μου τρύπησε τ' αυτί.

Γιατί διάστηκα να μιλήσω; Μου φάνηκε πως η κυρία που καθόταν κι αυτή στην αίθουσα αναμονής, σχετικά κοντά μου, αναπήδησε από τη θέση της τρομαγμένη όταν άκουσε τη στριγκλιά της γιαγιάς μου. «Τι δουλειά είχε η μάνα σου πάνω στο ποδήλατο, μπορείς να μου πεις; Είναι αυτά τα πράγματα για την ηλικία της;»

«Το τελευταίο σχόλιο καλό θα ήταν να παραμείνει μεταξύ μας, γιαγιά, αν δε θέλεις να σου κόψει την καλημέρα η κόρη σου» την προειδοποίησα αυστηρά. «Αυτό θα είναι το μυστικό μας, το οποίο σκοπεύω να το πάρω στον τάφο μου. Και σε συμβουλεύω να κάνεις και εσύ το ίδιο».

«Δάφνη, άσ' τα αυτά. Πες μου τι έγινε».

Είχα παγιδευτεί για τα καλά. Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά και επανέλαβα την ιστορία για ακόμη μία φορά. Η γιαγιά μου όμως δεν ήταν Αλίκη, να κάθεται και να ακούει χωρίς να διακόπτει. Πεταγόταν συνεχώς.

Πώς; Πού; Πότε; Γιατί; Και έπειτα; Τι κάνατε; Πού πήγατε; Είναι καλός ο γιατρός; Τον ξέρετε; Τι είπε;

Κάτι που κανονικά θα έπρεπε να κρατήσει λίγα λεπτά, μου φάνηκε ότι διήρκεσε ώρες. Στο τέλος δεν είπε τίποτα. Τι να έλεγε άλλωστε; Τα είχε πει όλα όσο εγώ μιλούσα.

«Πού είναι τώρα η μάνα σου;» ζήτησε να μάθει μόλις επεξεργάστηκε όλες τις πληροφορίες που είχε λάβει. «Θέλω να τη δω στην οθόνη».

«Ρε γιαγιά, δε χρειάζεται, καλά είναι σου λέω».

«Σε πιστεύω. Για άλλο λόγο θέλω να τη δω».

«Για ποιον;»

«Για να την ξεματιάσω».

Δεν πίστευα στα αυτιά μου. Να την ξεματιάσει; Σε ποιον αιώνα ζούσαμε; Καλά είχα πει εγώ πως ήμασταν στον Μεσαίωνα. Ήλπιζα μόνο να μην το άκουγε αυτό ο μπαμπάς μου, γιατί την έβλεπα τη γιαγιά Φωτεινή να καίγεται στην πυρά σαν μάγισσα.

«Να την ξεματιάσεις;» τη ρώτησα ξανά, θέλοντας να δεδαιωθώ πως είχα ακούσει σωστά.

«Ναι, χρυσό μου. Μάτι είναι».

«Ρε γιαγιά, ο μπαμπάς θα φρικάρει αν το πάρει είδηση».

«Το γλωσσόφαγαν το κοριτσάκι μου και δε με απασχολεί καθόλου τι θα σκεφτεί ο μπαμπάς σου. Μου 'γινε γιατρός και ξέχασε τις παραδόσεις. Να 'ξερε πόσες φορές τον έχω ξεματιάσει κρυφά για να κάνει καριέρα. Πώς νομίζεις ότι έφτασε μέχρι εκεί; Διαβάζοντας;»

«Μα, γιαγιά...»

«Δεν έχει μα και ξεμά. Δεν ακούω κουβέντα. Φέρνω το λάδι και το ποτήρι με το νερό».

Ωραία θα περάσουμε και σήμερα!

Ψ...

όπως *Ψυχραιμία!*

Δεν το ζούσα αυτό! Φορτωμένη με τα άπλυτα της εβδομάδας σε μια ψάθινη μπλε σακούλα του ΙΚΕΑ, να τα βγάλω δόλτα στο οικοδομικό τετράγωνο, ντάλα μεσημέρι, για να πάω να δάλω μπουγάδα. Τραγικό;

«Πόσο πιο χαμηλά θα πέσω;»

«Τι είπες, Δάφνη;»

«Τίποτα».

Πού να εξηγούσα στον μπαμπά μου, που περπατούσε δίπλα μου καμαρωτά καμαρωτά, κουβαλώντας το απορρυπαντικό και το μαλακτικό λες και κρατούσε το κύπελλο UEFA, ότι το μόνο που ήθελα εκείνη τη στιγμή ήταν να ανοίξει η γη και να με καταπιεί. Εγώ, που κάθε φορά που άπλωνε η μάνα μου τα εσώρουχά μου στο μπαλκόνι έτρεχα και τα έκρυβα πίσω από τα σεντόνια, για να μην τα δει η γειτονιά, ήμουν τώρα αναγκασμένη να τα πλύνω στα κοινόχρηστα πλυντήρια της πολυκατοικίας.

«Είσαι σίγουρος πως δε θα μας έχει πάρει τη σειρά κανένας άλλος;» τον ρώτησα διστακτικά. «Δε νομίζω να αντέξω να επαναλάβω για δεύτερη φορά αυτή τη διαδρομή».

«Ελπίζω πως όχι. Είδα και έπαθα να ηρεμήσω τη μάνα σου την περασμένη εβδομάδα, όταν ήρθε και είδε πως, ενώ ήταν το

νούμερο του δικού μας διαμερίσματος στον πίνακα, τα πλυντήρια που είχαμε κλείσει ήταν ήδη κατειλημμένα. Αν την άφηνα, θα είχε αρπαχτεί».

«Ευκαιρία να ξεθυμάνει. Γιατί δεν την άφησες;»

«Γιατί αυτά συμβαίνουν όταν είσαι υποχρεωμένος να μοιράζεσαι πράγματα με άλλους. Και ο καβγάς δεν είναι λύση».

«Ο ακτιβιστής της μπουγάδας» ειρωνεύτηκε και με τα δάχτυλα του ελεύθερου χεριού μου σχημάτισα το σήμα της ειρήνης. Είχα σκοπό να κάνω και κάποιο ακόμα καυστικό σχόλιο, αλλά δεν πρόλαβα.

Έριξα το μαλλί μπροστά στο πρόσωπο, σαν την ηρωίδα στην ταινία *The Ring*, και έσπευσα να κρυφτώ πίσω από τον Δημητράκη, όταν είδα τον ψηλό, ξανθό, γαλινομάτη Χέμσογουορθ του τρίτου ορόφου, να δγαίνει από την *Τβετστούγκα*. Έτσι λέγεται στα σουηδικά το πλυσταριό. Εμένα, πάλι, μου αρέσει να το αποκαλώ «στρούγκα».

Καλό; Ε-ΓΩ το σκέφτηκα. Δε φταίω όμως. Με προκάλεσαν.

Όταν είχαμε πρωτομετακομίσει στο διαμέρισμα στην Γκνεϊσβέγκεν 14, με τρόπο διαπίστωσα πως δεν υπήρχε ούτε πλυντήριο ούτε στεγνωτήριο. Εννοείται πως δεν υπήρχαν ούτε σχοινιά για να απλώνεις τα ρούχα, όπως στην Ελλάδα, και ταυτόχρονα να αναλύεις τη διεθνή ειδησεογραφία με την κυρα-Κατίνα, η οποία εντελώς συμπτωματικά είχε βγει στο μπαλκόνι την ίδια ώρα με σένα.

Ο φωστήρας της οικογένειας, για τον μπαμπά μου φυσικά μιλώ, μου είχε λύσει την απορία την πρώτη κιόλας μέρα. Με είχε πάρει από το χέρι και, αφού διασχίσαμε το πάρκο με τις κούνιες και τις τραμπάλες, με πήγε σε ένα δωμάτιο, μέσα στο οποίο υπήρχαν καμιά δεκαριά πλυντήρια και άλλα τόσα στεγνωτήρια.

«Εδώ θα πλένουμε» μου είχε εξηγήσει και περιμένε να αντικρίσει ένα βλέμμα έκπληξης στα μάτια μου. Όταν ο χρόνος αναμονής τέλειωσε και δεν είδε καμία αλλαγή στο πρόσωπό μου, συνέχισε με μεγαλύτερο ενθουσιασμό. «Έχουμε ένα ειδικό κλει-

δί με τον αριθμό του διαμερίσματός μας πάνω που το δάξουμε στον πίνακα που δείχνει τη μέρα και την ώρα. Υποχρέωσή μας είναι να φέρνουμε τα δικά μας απορρυπαντικά και να τηρούμε το ωράριο».

Ο ενθουσιασμός του κόπηκε μόλις είδε την έκφρασή μου. Ο τόνος της φωνής του χαμήλωσε και η ομιλία του έγινε διστακτική.

«Δάφνη, δεν είναι και τόσο άσχημα. Δες και τη θετική μεριά του πράγματος».

«Έχει;»

«Όλα έχουν».

«Κατάλαβα. Το 'χω. Ένα πρωινό κατεβαίνω με την μπουγάδα στη σακούλα. Στο σπιτάκι παίζει μια απαλή μουσική και εγώ σε αργή κίνηση πετάω τα θρακάλια μου με χάρη στον κάδο. Δίπλα μου, ένα ψηλό ξανθό αγόρι, με θεληματικό πηγούνι και γερακίσια μύτη, δγάζει τα σώθρακά του από το στεγνωτήριο. Κοιταζόμαστε και από την ταραχή μου πέφτει ένα κόκκινο στριγκάκι στο πάτωμα. Αυτός σκύβει και μου το δίνει. Τα βλέμματά μας ανταμώνουν και μια σπίθα γεννιέται στις ματιές μας. Κρατάμε το στριγκάκι και οι δύο και καταλαβαίνουμε ότι ήταν γραφτό μας να μας ενώσει ένα κορδόνι. Το τραβάει για να με φέρει πιο κοντά του και το λάστιχο τεντώνει και τεντώνει, μου ξεφεύγει από τα δάχτυλα και σκάει στη μούρη του. Η μουσική συνεχίζει να παίζει και να μας δονεί. Αγκαλιαζόμαστε ενώ από τους κάδους βγαίνει η μεθυστική μυρωδιά του απορρυπαντικού που ανακατεύεται με την αντρίλα του Σουηδού γόη. Κάπως έτσι θα τελειώνει η ταινία “Ερωτας στη στρούγκα”».

Δε θυμάμαι να τον είχα ακούσει ποτέ να γελάει έτσι. Χαλαρά θα συναγωνιζόταν την Αλίκη.

«Δεν είχα αυτό ακριδώς στο μυαλό μου, αλλά και η εικόνα που μου έδωσες μπορεί να χαρακτηριστεί θετική».

«Και τι ακριδώς είχες στο μυαλό σου; Για ρίξ' το».

«Εννοώ ότι θα περνάς λίγο χρόνο μαζί μου. Ποιο από τα κο-

ρίτσια που γνωρίζεις μοιράζεται μια τέτοια εμπειρία με τον πατέρα του;» με είχε ρωτήσει.

«Είσαι πολύ μπροστά! Πάντα ονειρευόμουν να πηγαίνω με τον μπαμπά μου στα δημόσια πλυντήρια, να συζητάμε για το πρόγραμμα της πλύσης, για τις στροφές που φέρνει ο κάδος, αλλά και για τα άλατα που μαζεύει. Πού να ήξερα ότι μια μέρα το όνειρό μου θα γινόταν πραγματικότητα. Σε σένα τη χρωστάω και αυτή την εμπειρία, εδώ στη Σουηδία. Πού να τα 'βλεπα αυτά στην Ελλάδα; Υπέροχα!»

«Δεν είναι;»

«Το να περνάω χρόνο μαζί σου, ναι. Το να πλένω και να στεγνώνω, όχι. Υπάρχουν χίλια δυο άλλα πράγματα που μπορούμε να μοιραστούμε».

Και πράγματι. Από εκείνη τη μέρα και μετά υπήρξαν πολλές όμορφες στιγμές που είχαμε μοιραστεί οι δυο μας. Μία από αυτές ήταν και η σημερινή, καθώς η τύχη ήταν με το μέρος μου. Ο Χέμσγουορθ έστριβε τώρα στη γωνία χωρίς να μας πάρει είδηση και τα πλυντήρια ήταν άδεια. Έβαλα γρήγορα στο ένα τα λευκά και στο άλλο τα σκούρα, ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες της κυρα-Σοφίας. Γύρισα τα κουμπιά για να μπουνε σε λειτουργία και ετοιμάστηκα να την κοπανήσω. «Κάτσε, παιδάκι μου, να διαβάσω τι λέει εδώ» διαμαρτυρήθηκε ο μπαμπάς μου όταν τον έπιασα από το χέρι και άρχισα να τον τραβάω για να φύγουμε. Είχε κολλήσει σε ένα χαρτί στον πίνακα ανακοινώσεων, το οποίο όπως ανακάλυψα είχε πληροφορίες για τη χρήση της κοινόχρηστης σάλας του συγκροτήματος.

«Σκέφτεσαι να κάνεις πάρτι;» τον ειρωνεύτηκα, αλλά με έγραψε κανονικά. Ούτε που γύρισε να με κοιτάξει.

Άλλωστε, τι πάρτι θα μπορούσαμε να κάνουμε εμείς; Τρεις και ο κούκος ήμασταν. Πόσο πιο καλά να γνωριστούμε; Είχαμε βαρεθεί να βλέπουμε ο ένας τον άλλον. Ξυπνάγαμε μαζί, τρώγαμε μαζί, πηγαίναμε δόλτες μαζί και... για να σπάσουμε τη μονοτονία, η μαμά μου θέσπισε μια καινούρια οικογενειακή παράδο-

ση. Ελληνική βραδιά στο σπίτι, όλοι μαζί, κάθε Σάββατο βράδυ, με παλιό καλό ελληνικό κινηματογράφο, ποπκόρν, γαριδάκια και μια σακούλα καραμέλες –το τελευταίο ήταν σουηδική συνήθεια– για να μην ξεχάσουμε τη γλώσσα και χάσουμε την επαφή με τις ρίζες μας.

Για να θυμούνται οι παλιοί και να μαθαίνουν οι νέοι, όπως χαρακτηριστικά της άρεσε να λέει.

Στο πλαίσιο λοιπόν αυτού του θεσμού, αφού εφοδιαζόμεσταν με τα απαραίτητα, αράξαμε μπροστά στην τηλεόραση που διέθετε το επιπλωμένο διαμέρισμά μας και μέσω υπολογιστή βλέπαμε ελληνικές ταινίες. Προς μεγάλη μου έκπληξη, περνούσαμε πολύ όμορφα. Η τελευταία φορά που θυμόμουν τον εαυτό μου να κάθεται μπροστά σε μια οθόνη μαζί με τους γονείς μου ήταν όταν είχαμε πάει στον θερινό κινηματογράφο στο Άλσος Βείκου για να δούμε τους «Πειρατές της Καραϊβικής: Η εκδίκηση του Σαλαζάρ».

Ο ερχομός μας στη Σουηδία μάς είχε φέρει πιο κοντά από ό,τι ήμασταν στην Ελλάδα. Και αυτό δεν ήξερα αν ήταν καλό ή κακό. Αλλά δεν είχαμε άλλη επιλογή. Ήμασταν μόνο οι τρεις μας. Ούτε συγγενείς, ούτε γνωστοί, ούτε φίλοι. Ο ένας είχε μόνο τους άλλους δύο σε αυτή την ξένη χώρα. Κανέναν άλλον.

Κάθε φορά που το σκεφτόμουν, τρώμαζα. Φαντάσου να παθαιναν κάτι οι γονείς μου! Θα ήμουν ολομόναχη σε μια πόλη, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τον πιο κοντινό μου άνθρωπο. Το μόνο που με παρηγορούσε ήταν πως η ξαδέρφη της μαμάς μου, η Αγάπη, ζούσε στη Στοκχόλμη, μία ώρα με το αεροπλάνο από την Ουμέα. Το τηλέφωνό της ήταν σωσμένο με το όνομα SOS. Πού καταντήσαμε! Να θεωρούσα παρηγοριά την παρουσία ενός συγγενή σε απόσταση 600 χιλιομέτρων από το σημείο που βρισκόμουν.

«Πού 'σαι κυρα-Κατίνα!» αναφώνησα. «Μια φωνή απ' το μπαλκόνι να 'βγαζα και πεταγόσουν έξω να δεις τι ήθελα! Έπρεπε να σε χάσω για να σε εκτιμήσω».

«Τι είπες;» Ο μπαμπάς μου είχε θυμηθεί πως ήμουν και εγώ εκεί.

«Λέω, θα φύγουμε καμιά ώρα ή θα κατασκηνώσουμε εδώ μέσα να μετράμε τις στροφές του κάδου; Έχω και άλλες δουλειές να κάνω».

Επιτέλους, ξεκόλλησε από τις ανακοινώσεις και μου άνοιξε την πόρτα να δγω πρώτη εγώ έξω. Πάντα ιππότης.

«Να υποθέσω πως η μαμά σου έχει ετοιμάσει λίστα με όλα αυτά που πρέπει να κάνεις;» με ρώτησε και πέρασε προστατευτικά το χέρι του γύρω από τους ώμους μου.

«Να μην υποθέσεις καθόλου. Από το πρωί μού έχει δώσει ένα κατεδατό που περιλαμβάνει ό,τι μπορεί να δάλει ο ανθρώπινος νους. Και σε αυτά, βάλε και κάτι παραπάνω. Το ήξερα πως ήθελε να με εκδικηθεί για το δούλεμα που της είχα ρίξει όταν ήμασταν στο νοσοκομείο, αλλά δεν πίστευα ποτέ πως θα ήταν τόσο σκληρόκαρδη απέναντι στο ίδιο της το σπλάχνο. Μόνο να ξεβουλώσω την αποχέτευση δε μου ζήτησε. Αλλά ποτέ δεν ξέρεις!»

Το κουταβίσιο ύφος που πήρα έκανε ακόμα πιο έντονο το δράμα που ζούσα και ήλπιζα πως ο μπαμπάς μου θα ψάρωνε και θα με λυπόταν.

«Η μαμά θα πρέπει να μείνει με τον νάρθηκα στο πόδι για δεκαπέντε μέρες και εμείς θα πρέπει να τη βοηθήσουμε όσο μπορούμε». Η φωνή του έγινε γλυκανάλατη, όπως γινόταν πάντα όταν μιλούσε για το Σοφάκι. «Μη νομίζεις πως είναι εύκολο και για εκείνη να είναι ξάπλα συνέχεια ή να πηγαίνει από τον καναπέ στο κρεβάτι και πάλι πίσω. Από εκεί που ήταν όλη την ώρα στο γήπεδο και έπαιζε μπάλα, τώρα είναι στον πάγκο με τους αναπληρωματικούς».

«Και εγώ τι φταίω; Σας ζήτησα να με βάλετε στη βασική εντεκάδα; Καλά ήμουν το παιδί που έφερα τα μπουκάλια με το νερό στους παίχτες». Αν ήθελε να μου μιλάει με ποδοσφαιρικούς όρους, θα έπαιρνε και την κατάλληλη απάντηση.

Την τελευταία εβδομάδα, από τότε που η μάνα μου έπεσε και

τσακίστηκε, είχα αναλάβει όλο το νοικοκυριό. Φυσικά και δεν είχα πρόβλημα με τα καθημερινά, μαγείρεμα, συμμαζέμα και τα τοιαύτα, αφού εκείνη δεν μπορούσε. Όμως ποιος χέστηκε αν δεν καθάριζα τα τζάμια ή δε σφουγγάριζα για δύο μέρες; Εκτός από εμάς, στο διαμέρισμα δεν πατούσε κανένας. Πόσο πια μπορεί να λερωθεί όταν πριν προλάβεις να μπεις μέσα ακούς τη Σοφούλα να φωνάζει *Βγάλτε παπούτσια! Καλά την έλεγα υστέρω*. «Αν σκουπίσεις και σφουγγαρίσεις το δωμάτιό σου και συμμαζέψεις και την κουζίνα, εγώ θα μαζέψω την κρεβατοκάμαρα και θα καθαρίσω το μπάνιο» πρότεινε ο Δημητράκης σε μια προσπάθεια να με καλοπιάσει. «Και σε αντάλλαγμα για τη βοήθειά μου, θα φτιάξεις ένα σοκολατένιο κέικ για να παίρνω στη δουλειά. Σύμφωνοι;».

«Τι σύμφωνοι; Για κορόιδα ψάχνεις; Λοιπόν, παίρνεις και την κουζίνα και εγώ κρατάω το δωμάτιό μου και το κέικ. Αυτό είναι δίκαιο». Δεν ξέρω πώς τα κατάφερα, αλλά πείστηκε. Μου 'ρθε να τον αγκαλιάσω και... τον αγκάλιασα.

Αυτός ήταν άνθρωπος να συνεννοηθείς και να τον κάνεις ό,τι θέλεις. Το θέμα πάντως ήταν πως μέσα στις επόμενες τρεις ώρες και είχε πάει μόνος του στη *στρούγκα* για να δάλει τα ρούχα στο στεγνωτήριο και είχε κάνει και τη φασίνα που του αναλογούσε. Εννοείται πως όταν τελειώσαμε, πήραμε και τα εύσημα της ειδικού, η οποία, κούτσα κούτσα, με τις πατερίτσες της, αφού επιθεώρησε τον χώρο, μας είπε ένα σκέτο *μπράβο*. Από το ξιτισμένο όμως ύφος της, φαινόταν ότι είχαμε περιθώρια βελτίωσης για τα σάνταρ της. «Σοδαρομιλάς ή με δουλεύεις; Μόνο αυτό έχεις να πεις;»

«Σοβαρά. Σου. Μιλάω. Τρεις λέξεις» με διόρθωσε κατευθείαν η φιλόλογος. «Μπορεί να είμαστε στη Σουηδία, αλλά μην ξεχνάς! Τα ελληνικά είναι η γλώσσα σου».

«Προς το παρόν, Σοφία μου» της είπε ο μπαμπάς μου αινιγματικά, πράγμα που με παραξένεψε. «Σιγά σιγά και τα σουηδικά θα πάρουν τη θέση τους στη ζωή της. Μην το ξεχνάμε αυτό!»

«Δεν το ξεχνάμε, Δημήτρη μου, αλλά οι ρίζες μας είναι κάτι ισχυρό και αυτό που μας δένει με το παρελθόν μας και την ταυτότητά μας. Γι' αυτό και οφείλουμε να τις κρατήσουμε».

Εγώ ένα πάτωμα σφουγγάρισα, πώς φτάσαμε στις ρίζες και στην ταυτότητά μας δεν ξέρω.

«Να τις κρατήσουμε δε λέω, αλλά μη μείνουμε κολλημένοι σ' αυτές. Καλό το παρελθόν, αλλά πρέπει να φροντίσουμε και για το μέλλον. Και αν το μέλλον της Δάφνης είναι εδώ, η σουηδική γλώσσα θα έχει σημαντική θέση στη ζωή της».

Ένωσα λες και θρισκόμουν σε πάνελ του ΣΚΑΪ, όπου διεξαγόταν πολιτικό debate. «Τι γίνεται, ρε παιδιά;» αναρωτιόμουν η έφηβη. «Ξέρει κανένας να μου πει;» Κοιτούσα μια τον έναν και μια τον άλλον που είχαν πάρει θέση μάχης έτοιμοι να διασταυρώσουν τα ξίφη τους. Ήταν σαν να θρισκόμουν ανάμεσα σε μάχη θετικής και θεωρητικής κατεύθυνσης. Από τη μια η φιλόλογος, πιστή υποστηρίκτρια της ελληνικής γλώσσας και παράδοσης, και από την άλλη ο γιατρός, στυγνός ορθολογιστής και υπέρμαχος της προόδου.

Αυτή δεν ήταν ούτε η πρώτη, αλλά ούτε και η τελευταία σύγκρουση απόψεων μεταξύ των γονιών μου. Απλά είχα την εντύπωση πως το ζήτημα της γλώσσας λειτουργούσε σαν κόκκινο πανί και για τους δύο και αφορούσε κάτι πολύ περισσότερο από το να μάθω να μιλάω τα σουηδικά. «Παιδιά, αράξτε λίγο» μπήκα στη μέση. «Θέλω να σας ενημερώσω πως δεν έχω καμία διάθεση, καλοκαιριάτικα, να ασχοληθώ με την εκμάθηση ξένων γλωσσών. Δε με ενδιαφέρει αν θα μιλάω ελληνικά, σουηδικά ή σουαχίλι. Είναι ήδη αρκετό το ότι θρίσκομαι εδώ, με τους δάσκαλους του δορρά, αντί να πλατσουρίζω στα νερά της Βάρκιζας. Μη με πρήζετε και με τα δικά σας. Είμαι κουρασμένη και πεινάω. Θα φάμε ή να πάω να την πέσω;»

Δεν το περίμενα, αλλά το 'κοψαν αμέσως. Έμειναν και οι δύο να με κοιτάνε λες και ήμουν εξωγήινη. Ο μπαμπάς μου, με μια λάμψη στα μάτια, σαν να ένιωθε πραγματικά έκπληξη με την

αντίδρασή μου, και η μαμά μου σαν να είχα μεταφράσει μπροστά της το πιο δύσκολο αρχαίο κείμενο του Ισοκράτη.

«Λοιπόν; Θα φάμε;» επανέλαβα με πιο απαιτητικό ύφος αυτή τη φορά.

«Πάω να φέρω χάμπουργκερ από το κέντρο» πετάχτηκε ο μπαμπάς μου. «Έρχεσαι;»

«Και το ρωτάς;»

Και τότε έγινε το απίστευτο. Με πλημμύρισαν ενοχές που θα αφήναμε μόνη τη μαμά μου στο σπίτι. Ναι. Καλά διαβάσατε. Ενοχές. Από το πρωί είχα ξεπατωθεί στις δουλειές που εκείνη με είχε δάλει να κάνω, εξαιτίας της είχα βγάλει τα άπλυτα της οικογένειας στη γειτονιά, παραλίγο να σκοτωθούμε για τη διατήρηση της ελληνικής γλώσσας και τώρα λυπόμουν που θα την αφήναμε πίσω, για να πάμε να φέρουμε φαγητό. Τα 'θελε και μένα ο κόλλος μου. Αλλά δε μου πήγαινε η καρδιά να μη ρωτήσω:

«Μαμά, μήπως θέλεις να μείνω και να σου κάνω παρέα;»

«Όχι, αγάπη μου. Πήγαινε. Είναι κρίμα να χάσεις αυτό τον ήλιο σήμερα. Εγώ θα καθίσω στο μπαλκονάκι να διαβάσω το διδλίο μου και θα σας περιμένω».

«Είσαι σίγουρη;»

«Ναι, μωρό μου. Κράνος να δάλεις!» Κλασική Ελληνίδα μάνα. Πες *Ναι, μωρό μου και δάλε τελεία*. Όσα χρόνια και αν περάσουν, όσα χιλιόμετρα και αν μας χωρίζουν από την Ελλάδα, αυτό το χούι παραμένει. Και όχι απλά παραμένει, αλλά εξελίσσεται. Μεταλλάσσεται και προσαρμόζεται στα καινούρια δεδομένα. Το γνωστό σε όλους σλόγκαν «Ζακέτα να πάρεις», που μεγάλωσε γενιές και γενιές ελληνόπουλων, έγινε «Κράνος να δάλεις». Πήρα στα χέρια μου το αντικείμενο του πόθου της και το κοίταξα. Επειδή εκείνη είχε τσακιστεί, δε σήμαινε πως θα τσακίζομαι και εγώ. Στην αρχή σκεφτόμουν πώς ήμουν χάλια με αυτή την γκουμούτσα στο κεφάλι. Τα μαλλιά μου ήταν απαίσια, δεν μπορούσα να φορέσω στα αυτιά τους αγαπημένους μου κρίκους, γιατί δυσκολευόμουν να δέσω το λουρί γύρω από το κεφάλι μου,

τα ρούχα μου δεν ταίριαζαν με το χρώμα και γενικά με περιορίζε στις στιλιστικές μου επιλογές.

Και μια μέρα συνειδητοποίησα πως οι περισσότεροι Σουηδοί, σχεδόν όλοι δηλαδή, από τα χρονιάρικα παιδιά μέχρι τους υπερήλικες, φορούσαν κράνος. Μπορεί το dress code να άλλαζε και να έπαιζε σε διάφορα στιλ, το κράνος όμως παρέμενε εκεί. Στο κεφάλι τους. Με φόρμα, με κοστούμι, με ταγέρ, με φόρεμα, με σορτς, γενικά με τα πάντα, δεν το αποχωρίζονταν ποτέ. Αποτελούσε μόνιμο αξεσουάρ της γκαρνταρόμπας τους και χωρίς να το καταλάβω είχε γίνει αναπόσπαστο κομμάτι και της δικής μου.

Ήταν αλήθεια. Δεν είχε περάσει καλά καλά ένας μήνας στην Ουμέα και είχα αποκτήσει ήδη μία σουηδική συνήθεια. Να φοράω κράνος κάθε φορά που ποδηλατούσα. Τι θα γινόταν σε έναν χρόνο δηλαδή; Θα έχανα την πολιτισμική μου ταυτότητα; Θα αναρωτιόμουν: *Ποια είμαι; Από πού έρχομαι; Πού πάω; Και το βασικότερο: Γιατί φοράω κράνος και όχι ζακέτα;*

«Πάμε;»

Ο μπαμπάς μου στεκόταν στην πόρτα και με περίμενε υπομονετικά. Χωρίς άλλη καθυστέρηση τον ακολούθησα έξω. Το διαμέρισμά μας από το κέντρο απείχε λιγότερο από πέντε χιλιόμετρα. Επιλέξαμε να πάρουμε τον ποδηλατόδρομο που πήγαινε παράλληλα στο ποτάμι, όχι γιατί ήταν ο πιο σύντομος, αλλά γιατί η διαδρομή ήταν απλά υπέροχη. Από εκείνο το σημείο μπορούσες να δεις τις βίλες που ήταν χτισμένες κατά μήκος της όχθης του ποταμού να καθρεφτίζονται στα σκοτεινά νερά του και αν ήσουν τυχερός μπορεί να πετύχαινες και παρέες παιδιών μέσα σε τεράστιες πλαστικές δάρκες να ακολουθούν τη ροή του.

Δυστυχώς, εκείνη την ημέρα, όσο και αν το επιθυμούσα δεν μπορούσα να αφεθώ να με παρασύρει η ομορφιά του τοπίου, γιατί, όπως συνέβαινε κάθε φορά που ο ήλιος έσκαγε μύτη στον ουρανό της Ουμέας, γύρω μας γινόταν ο κακός χαμός. Άνθρωποι, κάθε ηλικίας είχαν όγει να τρέξουν, να περπατήσουν, να πο-

δηλατήσουν ή ακόμα και να την πέσουν σε κάποιο παγκάκι για να απολαύσουν τη θέα και τη ζέστη.

Αυτό σήμαινε πως έπρεπε να είμαι πολύ προσεκτική για να μην πάρω κανέναν παραμάζωμα ή μη σπουδαίο με άλλον ποδηλάτη. Μπορεί εγώ να πήγαινα αργά, σαν την κότα, αλλά αυτό δεν ίσχυε για τους Ουμεώτες, οι οποίοι ήταν εξοικειωμένοι με το ποδήλατο και πολλοί από αυτούς έτρεχαν σαν δαιμονισμένοι. Ειλικρινά, υπήρχαν φορές που πετάγονταν μπροστά μου από το πουθενά και τρώμαζα τόσο πολύ, που μου έφευγε το τιμόνι από τα χέρια και κινδύνευα να πέσω, ακριβώς σαν τη μάνα μου.

«Όλα καλά;» Ο μπαμπάς μου είχε σταματήσει στην άκρη για να πάρει μια ανάσα και να δεδαιωθεί ότι τον ακολουθούσα.

«Μια χαρά. Γίνεται ένας ψιλοχαμός ή μου φαίνεται;»

«Δε σου το 'χα πει πως οι Σουηδοί λατρεύουν τον ήλιο και δε χάνουν ευκαιρία να τον απολαύσουν;»

«Και οι Αιγύπτιοι λάτρευαν τον θεό Ρα, αλλά δεν έτρεχαν σαν μουρλοί στους δρόμους».

Και με αυτή τη δήλωσή μου συνεχίσαμε το ταξίδι μας προς το κέντρο. Δεν αργήσαμε να φτάσουμε στον προορισμό μας. Η ίδια εικόνα και στην πλατεία. Δεν έπεφτε καρφίτσα. Όλα τα υπαίθρια καφέ ήταν φίσκα. Αμέτρητες άδειες θέσεις πάρκινγκ για τα αυτοκίνητα και ελάχιστες ελεύθερες θέσεις για να παρκάρουμε τα ποδήλατά μας. Αναγκαστήκαμε να τα αφήσουμε αρκετά μέτρα πιο μακριά από το μαγαζί που θέλαμε να πάμε και το κόψαμε με τα πόδια.

«Ένα μεγάλο, διπλό χάμπουργκερ, πατάτες, μια σίζαρ και ένα αναψυκτικό, με μπόλικα παγάκια» έδωσα αμέσως την παραγγελία στον υπάλληλο ενώ ο father δίπλα μου με κοίταζε κάπως περίεργα. «Από την επόμενη εβδομάδα θα τρώω υγιεινά».

«Το ίδιο δεν είπες και την προηγούμενη;»

«Εσύ τι είπαμε πως θα παραγγείλεις;»

Γέλασε και έδωσε την ίδια παραγγελία επί τρία, μόνο που

αφαίρεσε τη μία τη σαλάτα, γιατί θα μοιραζόταν τη δική του με τη μαμά μου. Αντί να αφαιρέσει τη μία μερίδα πατάτες ή το αναψυκτικό, έβγαλε τη σαλάτα. Τι να πει κανείς; Άβυσσος η ψυχή του γιατρού. Μου αρέσει που έκανε σε εμένα κήρυγμα για την υγιεινή διατροφή.

«Κρίμα που δεν μπορούμε να αράξουμε και εμείς σε κάνα πάγκο, όπως εκείνοι οι τύποι» είπα με παράπονο, καθώς ποδηλατούσαμε πίσω στο σπίτι και του έδειξα μια οικογένεια με τρία παιδιά πάνω κάτω στην ηλικία μου που είχαν ξαπλώσει σε μια κουδέρτα και παίζανε χαρτιά.

«Ωραία θα ήταν, αλλά...»

«...η μαμά θα πρέπει να ξεκουράζεται. Ξέρω» συμπλήρωσα πριν πάρει πάλι ο Δημητράκης το μελιστάλακτο ύφος του. «Ελπίζω μόνο να γίνει γρήγορα καλά και να επανέλθουμε στους ρυθμούς μας». Στην επιστροφή τη βρήκαμε να μας περιμένει με το διδύλο στο χέρι και το τραυματισμένο πόδι πάνω στα κάγκελα της θεράντας που υπήρχε στην μπροστινή μεριά του ισόγειου διαμερισμάτος μας. Η κανονική ένοικός του, η Έμιλυ, είχε φύγει για λίγους μήνες στη Γαλλία με τον φίλο της και μας το είχε επινοικιάσει για όσο καιρό θα έλειπε. Ευτυχώς είχε φροντίσει και είχε εξοπλίσει τον εξωτερικό χώρο του με ένα τραπέζι και τέσσερις καρέκλες, όπου συνηθίζαμε να αράζουμε όταν δεν τριγυρνούσαμε έξω στην πόλη. Δεν ήταν σαν την μπαλκονάρα μας στο Ψυχικό, αλλά κάτι ήταν κι αυτό.

Όπως όλα τα υπόλοιπα μεσημέρια, έτσι και εκείνο φάγαμε μέσα σε γέλια και φωνές. Οι γονείς μου είχαν ξεχάσει την προηγούμενη διαφωνία τους και μοιράζονταν τα μαρούλια της σίζαο με ένα πιρούνι. Αυτό μου θύμισε τον Ορέστη.

Πόσο πιο ρομαντικό; θα έλεγε η Αλίκη.

Οι περισσότεροι θυμούνται το αγόρι ή το κορίτσι τους όταν ακούνε ένα τραγούδι ή βλέπουνε μια αισθηματική ταινία. Εγώ πάλι θυμήθηκα τον αγαπημένο μου χάρη σε ένα μαρούλι. Τι να πω! Είναι με τι τη βρίσκει ο καθένας. Ο ήχος ειδοποίησης του κινητού

μου με έδωγα από το ονειροπόλημα και μου θύμισε πως έπρεπε να κάνω κάτι. «Φεύγω. Πάω να μαζέψω μπουγάδα» δήλωσα περιτρώνα, λες και πήγαινα σε καμιά επικίνδυνη αποστολή που μου είχαν αναθέσει. Έριξα μια γρήγορη ματιά στο σορτς και στο μπουστάκι που συνήθιζα να φοράω όταν ήμουν στο διαμέρισμα και αντιστάθηκα στην ανάγκη να τα άλλαζα με κάτι πιο σεμνό.

«Μια χαρά είσαι» πετάχτηκε η Πυθία. «Κανείς δεν έχει την έγνοια σου».

«Ρε μαμά» γκρίνιαξα «πώς γίνεται πάντα να ξέρεις τι σκέφτομαι;».

«Τι άλλο μπορεί να σκέφτεσαι, όταν κοιτάς τα ρούχα σου; Εξισώσεις; Και εξάλλου το ίδιο θα έκανα και εγώ».

«Να αλλάξω ή όχι;»

«Τράδα όπως είσαι. Δεν πας για γάμο. Στα πλυντήρια απέναντι πας. Ποιος θα είναι εκεί;»

«Ποτέ δεν ξέρεις» σχολίασε αδιάφορα ο μπαμπάς μου και μου έκλεισε το μάτι πάνω από το ποτήρι του αναψυκτικού.

Ήξερα πως σκεφτόταν το ίδιο πράγμα με μένα. Την πρωινή συζήτησή μας για τον «Έρωτα στη στρούγκα». Με ένα ηλίθιο χαμόγελο στα χείλη και με μια απίστευτα καλή διάθεση πήγα να εκτελέσω το καθήκον μου.

«Ουπς» αναφώνησα, όταν άνοιξα την πόρτα της στρούγκας και είδα τον Χέμσγουορθ να στέκεται μπροστά στο δικό μας στεγνωτήριο, κρατώντας ένα καλάθι με βρεγμένα ρούχα. Τώρα εξηγούνταν η πρωινή παρουσία του εκεί. Είχε περάσει για να κλείσει τα πλυντήρια για τη δική του μπουγάδα. Και ως εκ θαύματος, είχε επιλέξει την ώρα μετά τη δική μας.

Κοίταξα αμέσως το ρολόι που κρεμόταν στον τοίχο. Είχαμε ακόμα πέντε λεπτά στη διάθεσή μας. Δεν είχα καθυστερήσει εγώ. Εκείνος είχε έρθει πιο νωρίς. Τι να του έκανα; Ας περιμένε. Παρ' όλα αυτά, ακολούθησα τους κανόνες του σαβουάρ διδρ και μετά από προσπάθεια κατάφερα να πω ένα ξερό:

«Σόρι».

Και τότε χαμογέλασε. Μου 'πεσε η σακούλα από τα χέρια. Δεν μπήκα καν στον κόπο να σκύψω και να τη μαζέψω. Εγώ, που δεν ήμουν καμιά λυσσάρα και κανέναν δεν έβριζα πάνω από τον Ορέστη, δε γινόταν να μην παραδεχτώ πως ήταν φτυστός ο Θωρ στους *Εκδικητές*. Ένα σφυρί τού έλειπε μόνο. Φυσικά, δε θα με χαλούσε καθόλου, αν έβγαζε και το μαύρο μπλουζάκι που φορούσε για να διαπιστώσω με τα ματάκια μου αν είχε όλα τα προσόντα για να πάρει τον συγκεκριμένο ρόλο.

«Μην ανησυχείς» μου είπε σε άπταιστα αγγλικά και μετακινήθηκε λίγο πίσω για να μου κάνει χώρο, τη στιγμή ακριβώς που ακούστηκε ο χαρακτηριστικός ήχος που δήλωνε πως είχε τελειώσει το πρόγραμμα.

Ανησυχείς, ξανησυχείς, άρπαξα την τσάντα από τα πατώματα και άρχισα με φούρια να πετάω μέσα τα ρούχα που έβγαζα από το στεγνωτήριο. Ήταν η πρώτη φορά που βρισκόμουν τόσο κοντά με έναν θεό και τα είχα σχεδόν χαμένα. Δεν ήξερα τι έπρεπε να κάνω. Ήξερα, όμως, τι θα ήθελα να κάνω, αλλά δεν ήταν της παρούσης. Ήλπιζα το αναφοκοκκίνισμα που είχε απλωθεί στο πρόσωπό μου να το θεωρούσε πως ήταν λόγω της ζέστης. Θα πέθαινα αν υποψιαζόταν τις σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό μου και μόνο που τον έβλεπα. Άρπαξα την τσάντα με την μπουγάδα και ετοιμάστηκα να φύγω, σαν κυνηγημένη. «Σόρι» τον άκουσα να λέει απαλά πίσω μου. Έμεινα για λίγο ακίνητη. Με όσο κουράγιο είχα γύρισα αργά αργά προς το μέρος του. Γιατί άραγε ένας θεός μού ζητούσε συγγνώμη; «Νομίζω ότι αυτό είναι δικό σου» είπε χαλαρά σαν να μην έτρεχε τίποτα και μου έδειξε με το δάχτυλό του στο στεγνωτήριο. Το δαχτυλίδι με την αστραφτερή καταπράσινη πέτρα που στόλιζε τον δείκτη του με τραβούσε σαν μαγνήτης.

Τον πλησίασα και έχωσα το κεφάλι μου στον κάδο. Το μόνο που είχε ξεμείνει ήταν το κόκκινο στρινγκ μου. Θα έμεινα ευχαριστώ με το κεφάλι μου χωμένο εκεί μέσα για μια αιωνιότητα, σαν στρουθοκάμηλος, μέχρι ο Χέμσγουορθ να την κάνει. Αλλά

σιγά να μην έφευγε. Ήταν η σειρά του να χρησιμοποιήσει το στεγνωτήριο και ήταν αποφασισμένος. Ήθελα να το παίξω χαλαρή, αλλά με το στρινγκ στο χέρι... πώς; Πήρα μια βαθιά ανάσα και δγήκα από την τρύπα μου.

«Ψυχραιμία!»